

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 8. maj 2018

Sag 39/2017

Telekæden A/S

(advokat Hans Sønderby Christensen)

mod

Telia Danmark, filial af Telia Nättjänster Norden AB, Sverige

(advokat Kim B. Ulrich)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 28. maj 2014 og kendelse af Østre Landsrets 9. afdeling den 27. oktober 2016.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Henrik Waaben, Michael Rekling, Jens Kruse Mikkelsen og Anne Louise Bormann.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Højesterets begrundelse og resultat

Telekæden A/S og Telia Danmark havde i årene 2001 til 2011 et samarbejde om salg af mobiltelefoner og abonnementer, hvor Telekæden solgte telefoner, som blev leveret fra Telia, og formidlede tegning af mobilabonnementer hos Telia. Salget skete helt overvejende således, at telefonen og abonnementet blev solgt som en samlet pakke, hvor abonnementet var bindende i en periode på seks måneder. Frem til 2009 blev telefonen solgt kontant til en meget lav pris, der kunne være helt ned til 1 kr., når kunden samtidig tegnede et Telia abonnement. Fra 2009, hvor markedet i stigende grad blev præget af dyrere smartphones, begyndte salget tillige at ske på kredit, således at kunden ved købet indgik en kreditaftale med Telia. Også ved kredit-salgene blev telefonen solgt til en væsentligt lavere pris, når kunden samtidig tegnede et Telia

abonnement, end hvis telefonen skulle sælges uden abonnement, hvilket kun skete meget sjældent. Parterne er for Højesteret enige om, at kreditaftalekunderne i gennemsnit beholdt det Telia abonnement, som de havde tegnet sammen med købet af telefonen, i seks måneder.

Der er fremlagt eksempler på salg, hvor prisen på telefonen uden abonnement oversteg den samlede pris på et abonnement i seks måneder, mens den samlede pris på abonnementet i seks måneder oversteg den pris, hvortil telefonen blev solgt, når salget skete med abonnement.

Denne sag angår, om parternes samarbejde var omfattet af lov om handelsagenter og handelsrejsende (handelsagentloven). Handelsagentloven gennemfører Rådets direktiv af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (86/653/EØF). Efter handelsagentlovens § 2, som svarer til direktivets artikel 1, stk. 2, er det bl.a. betingelser for, at Telekæden kan anses for handelsagent for Telia i direktivets og lovens forstand, at der var tale om salg af varer, og at salget skete i Telias navn og for Telias regning.

Det følger af forarbejderne til handelsagentloven (Folketingstidende 1989-90, tillæg A, lovforslag nr. L 106, sp. 2687), at i de tilfælde, hvor agenten formidler salg af såvel varer som tjenesteydelser, vil lovens anvendelighed bero på, om varesalget er det dominerende element i aftalen. Det er derfor afgørende for, om samarbejdet mellem Telekæden og Telia kan være omfattet af loven, om salget af telefoner og ikke tegning af abonnementer må anses for det dominerende element.

Højesteret finder det ikke godtgjort, at værdien af telefonen, hverken når salget skete kontant, eller når de dyrere telefoner blev solgt på kredit, oversteg værdien af abonnementet i den periode, hvor kunderne gennemsnitligt beholdt det. Højesteret har herved lagt vægt på, at telefonerne kun meget sjældent blev solgt uden abonnement, og at det i øvrigt efter bevisførelsen er usikkert, hvilken værdi mobiltelefonen havde i samarbejdsperioden, når den blev solgt uden abonnement.

Højesteret finder, at parternes økonomiske interesser hovedsageligt har været knyttet til salget af abonnementer, som må anses for at være formålet med samarbejdet. Højesteret har herved lagt vægt på, at der i parternes aftale er opstillet mål for antallet af indgåede abonnementsaftaler, at Telekæden fik provision ud fra antallet af indgåede abonnementsaftaler og en årlig bo-

nus, som tillige var beregnet efter antallet af abonnementsaftaler, og at det efter vidneforklaringerne må lægges til grund, at det hovedsageligt var abonnementsaftalerne, som parterne tjente penge på, idet mobiltelefonerne blev anvendt som et middel til at opnå abonnementsaftaler.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at Telekæden ikke har godtgjort, at det dominerende element i parternes samarbejde var salg af varer (telefoner), og parternes samarbejde er derfor allerede af den grund ikke omfattet af handelsagentloven. Dette gælder både for telefoner solgt kontant og for telefoner solgt på kredit og dermed for alle telefoner solgt i samarbejdsperioden.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Telekæden A/S betale 400.000 kr. til Telia Danmark, filial af Telia Nätjänster AB, Sverige. Det idømte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretskendelses afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.